

28 Μαρτίου 2014

Η δύναμη της «Παναγίας Σουμελά» στο Ρίμινι της Ιταλίας

/ [Πεμπουσία](#)

Φωτο:emlakkulisi.com

Βρισκόμουν στο εξοχικό μου στην Άθυτο και έκανα τις τελευταίες διορθώσεις στο βιβλίο που έγραφα, όταν δέχθηκα μια ευχάριστη επίσκεψη από την οικογένεια Αποστολίδη από το Κιλκίς, του Κώστα Αποστολίδη, της Εύας Χατζηαδαμίδη-Αποστολίδη, συνταξιούχων εκπαιδευτικών και της ιατρού κόρης τους Ιωάννας. Η σύζυγος του Κώστα, βλέποντας την εργασία που έγραφα, τον παρότρυνε να μου εξιστορήσει τον πρόσφατο τραυματισμό του, σε τροχαίο στην Ιταλία.

«Το Φεβρουάριο του 2001 είχα επισκεφθεί στην Ιταλία τη μεγάλη μου κόρη, την Καίτη, που εκείνη την εποχή ολοκλήρωνε τις σπουδές της στην ιατρική σχολή της Μπο-λόνια. Αφού έμεινα λίγες μέρες μαζί της, επιβιβάστηκα σε ένα σύγχρονο πούλμαν, και πήρα το δρόμο της επιστροφής για την Ελλάδα.

Μιάμιση ώρα μετά την αναχώρησή μας, η Καίτη μου επικοινωνήσε μαζί μου, με ρώτησε πως είμαι και μου ευχήθηκε, «η Παναγία μαζί σου».

Μου έκανε εντύπωση όχι τόσο το ενδιαφέρον που έδειξε, γιατί είναι κάτι που το συνηθίζουμε στην οικογένειά μας, όσο η ευχή που συνόδεψε το τηλεφώνημα. Εγώ καθόμουν στη δεύτερη θέση από την πλευρά του διαδρόμου και δεν είχα αποφασίσει ακόμη εάν θα έπρεπε να κάνω μια προσπάθεια να κοιμηθώ ή να παρακολουθώ τη διαδρομή. Το ταξίδι μέχρι τότε εξελισσόταν ευχάριστα και τίποτα δεν προέβλεπε τι θα συνέβαινε ένα τέταρτο μετά το τηλεφώνημα της κόρης μου.

Ξαφνικά και ενώ κινούμασταν περίπου με ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα, την ώρα που βρισκόμασταν στη Ριτσόνε λίγο πριν το Ρίμινι, πέσαμε στο προπορευόμενο αυτοκίνητο και συγκρουστήκαμε μαζί του, με τρομακτική δύναμη. Παρά τις όποιες προσπάθειες του οδηγού μας να φρενάρει, για να αποφύγει τη σύγκρουση, οι ήχοι από τα αλλεπάλληλα τρακαρίσματα, έφταναν στα αυτιά μου ενώ ένιωσα μια δυνατή έκρηξη στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου μας. Να τι ακριβώς είχε συμβεί. Από ένα προπορευόμενο φορτηγό, τουλάχιστο 20-30 αυτοκίνητα από το δικό μας, το οποίο μετέφερε μεγάλους όγκους φελιζόλ, που προφανώς δεν ήσαν καλά δεμένοι, έφυγε ένας τεράστιος κύβος και προσέκρουσε στο αυτοκίνητο που ακολουθούσε.

Ο οδηγός του, όπως ήταν φυσικό, για να αποφύγει τον όγκο του φελιζόλ, έκανε γρήγορους ελιγμούς και φρέναρε απότομα.

Το αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας ήταν τραγικό. Το ένα μετά το άλλο τα επερχόμενα αυτοκίνητα (140) τον αριθμό έπεσαν το ένα πάνω στο άλλο, προκαλώντας μεγάλες ζημιές και τραυματισμούς στους επιβάτες τους. Το δικό μας αυτοκίνητο, όπως ήταν αναμενόμενο, συγκρούστηκε με το μπροστινό, ενώ πίσω μας εμβόλισε ένα βυτίο που κουβαλούσε αέριο. Από τη σφοδρή σύγκρουση τραυματίστηκαν οι επιβάτες του πούλμαν, που όμως κατάφεραν να σπάσουν τα τζάμια στα πλαϊνά του και να βγουν έξω γρήγορα, για να σωθούν. Ο συνοδηγός όμως εγκλωβίστηκε ανάμεσα στο διάδρομο και τη θέση του οδηγού και εγώ ήταν αδύνατο να κουνηθώ γιατί το δεξί μου πόδι είχε σφηνωθεί από το μπροστινό κάθισμα. Παράλληλα ένιωθα δυνατούς πόνους στο στήθος, στην κνήμη του αριστερού και το γόνατο του δεξιού ποδιού μου. Παρ' όλους τους πόνους και το πρώτο σοκ που ένιωσα, νομίζω πως δεν έχασα την ψυχραιμία μου και προσπάθησα να απελευθερώσω το πόδι μου. Ό,τι κινήσεις κι αν έκανα, όσο και αν μετακίνησα αριστερά δεξιά, μπρος πίσω, πάνω κάτω το πόδι μου, ήταν αδύνατο να απελευθερωθώ. Η πίεση και το βάρος που ένιωθα από το κάθισμα που με κρατούσε

αιχμάλωτο ήταν πολύ μεγάλη. Όσο χρόνο προσπαθούσα να ελευθερώσω το πόδι μου, άκουγα μπροστά και λίγο αριστερά μου το συνοδηγό να βογκάει και να με καλεί να τον βοηθήσω να απεγκλωβιστεί και αυτός, ενώ έβλεπα τους συνεπιβάτες μου να χάνονται από μπροστά μου, αναζητώντας το δρόμο της σωτηρίας τους.

Γύρισα να δω πίσω μου, ένα σύννεφο καπνού είχε χυθεί στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου μας, και μετά μια εκκωφαντική έκρηξη αποτελείωσε τις ζημιές που είχε υποστεί το πίσω μέρος του αυτοκινήτου μας. Αμέσως είδα και ένιωσα μια δύναμη θερμότητας να με πλησιάζει απειλητικά, φοβήθηκα ότι θα καώ ζωντανός. Σηκώθηκα όρθιος κοίταξα το φυλακισμένο πόδι μου και σήκωσα τα μάτια μου στον ουρανό, μέσα στον πανικό, τον πόνο και την ταραχή μου, στηρίχτηκα με πίστη και ικέτευα την μόνη ελπίδα μου. «Παναΐα μ' βοήθα με», «Παναΐα μ', βοήθα με», «Παναΐα μ', βοήθα με» είπα τρεις φορές. Κατέβασα τα μάτια μου στο τραυματισμένο πόδι και ξανασήκωσα τα βουρκωμένα μάτια μου στον ουρανό. «Παναΐα μ' Σουμελά, βοήθα με», ξαναφώναξα ακόμη δυο φορές για τα παιδιά μου, την οικογένειά μου!!!

Ένιωσα κάτι να διαπερνά το κορμί μου και μια ασύλληπτη δύναμη να πιάνει το πόδι μου από το μηρό και απαλά να το μετακινεί στο διάδρομο του αυτοκινήτου. Γύρισα γύρω μου να δω, αναζήτησα αυθόρμητα αυτόν που με βοήθησε. Δεν είδα κανέναν, ένιωθα όμως δίπλα μου πως κάποιος με συντροφεύει, μου παραστέκεται. Έκανα το σταυρό μου, και μέσα στο χαλασμό φώναξα: «Θάύμα, θαύμα, Παναγία μου, σ' ευχαριστώ με έσωσες!»

Έκανα ένα βήμα και πλησίασα το συνοδηγό που εξακολουθούσε βαριά τραυματισμένος να είναι εγκλωβισμένος ανάμεσα στις θέσεις και τα σίδερα. Προσπάθησα να τον τραβήξω, ήταν αδύνατο. Όπως έσκυπα, ένιωσα έναν πολύ δυνατό πόνο στο στέρνο. Κάταγμα του θώρακος ήταν μετέπειτα η διάγνωση που μου έκαναν στο φιλόξενο νοσοκομείο της πόλης όπου νοσηλεύτηκα επί 15θήμερο από συνειδητοποιημένους για τη δουλειά τους λειτουργούς της ιατρικής. Οι πόνοι στη σπασμένη κνήμη μου δε μου επέτρεπαν να συνεχίσω. Την ίδια ώρα οι φλόγες είχαν πλησιάσει απειλητικά το πρόσωπό μου. Εγκατέλειψα την προσπάθειά μου και βγήκα έξω από το αυτοκίνητο, για να σωθώ. Εγώ με τη βοήθεια της Παναγίας μας σώθηκα, δυστυχώς όμως ο άτυχος συνοδηγός μας, όπως και άλλοι επιβάτες έχασαν τη ζωή τους σ' αυτό το τραγικό συμβάν.

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β'. Σελ. 458-460

